

Evolucionem?

Zoubida Azfan (Institut Espriu)

Si retrocedim 3 milions d'anys enrere i comparem el *homo habilis* amb el *homo sapiens sapiens* actual clarament veurem una evolució biològica i física. Aquesta evolució de l'home va suposar una postura més recta, pensament més racional i l'adquisició d'un llenguatge facilitant la comunicació. Amb aquesta evolució (que està composta de més processos) es va aconseguir el que actualment som. Això ens porta a preguntar-nos, què som?

L'IEC defineix el concepte humà com un adjectiu que indica *no divinitat, feblesa, imperfecció o un pertanyent a les persones*, i es veu que l'evolució consisteix en disminuir aquests adjectius, aconseguir que l'home deixi de ser imperfecte, feble. A tota evolució se li atribueix la finalitat de la millora i la facilitació de la vida humana, encara que aquesta facilitat impliqui l'oblit de la ètica i la moral, perquè el que ens fa realment humans no és només el pensament racional i la intel·ligència sinó que intervenen altres factors. Tot i sent molt difícil poder determinar-los, diria que la majoria estaríem d'acord que un d'aquest factors són els sentiments.

Tot ésser humà té sentiments i en aquest factor no es pot evolucionar. Malgrat això, l'evolució tecnològica actual suprimeix aquest factor. Sentiríem el mateix si ens abraçés una persona real que si ens abraçés un cyborg? Estimariem igual a un robot que a una persona? Un avatar està totalment manipulat i configurat de manera que desenvolupi i millori les capacitats humanes, obtenint així un espècie que ja no seria imperfecte perquè s'haurien corregit i modificat totes les imperfeccions i tampoc seria feble, ja que s'ha pogut obtenir control de l'evolució. Però no en tenim prou, crec que mai en tenim prou perquè mai aconseguim allò que realment volem, perquè mai sabem què es el que volem i sovint no sabem per què ho volem.

L'ésser humà no es diví, i per acabar amb aquest inconvenient es proposa la immortalitat. Podríem anomenar evolució a un procés on no es produeix canvi d'espècie? aconseguiríem així per fi, la felicitat i la "vida perfecta"? doncs sembla que l'evolució d'avui en dia és el que s'ha proposat, aconseguir d'alguna manera la divinitat (si es que si li pot dir així), la perfecció i la fortalesa.

Ara bé, qui vol això? tot i que tots els projectes que es duen a terme estan organitzat per un considerat grup de persones, ningú ens ha preguntat si volem deixar de ser humans imperfectes i febles per convertir-nos en éssers perfectes i forts, i ningú ens ho ha preguntat per què, tal i com s'ha definit la felicitat com a finalitat de tots, s'ha obviat la acceptació d'aquesta evolució. D'alguna manera se'ns ha imposat un dogma.

Jo accepto ser una persona feble i imperfecte, accepto el cicle de la vida, sé que al final he de morir, si no és per una cosa serà per una altre i, això està bé. Morir, riure, viure, plorar, sentir-se bé, patir, tot això està bé. Quina gràcia tindria viure sabent que ho acabaràs fent tot, perquè tens tot el temps del món i perquè tot és fàcil i no et suposaria cap esforç? Gaudiríem de les coses si fossin fàcils d'aconseguir? Quina gràcia tindria xutar una pilota sense sentir el cop i gaudir del moment? o llegir tots els llibres del món sense apassionar-te amb cada pàgina, cantar, riure, ballar, escriure, dibuixar, sense emocionar-se?

Si per aconseguir la suposada millora humana hem d'oblidar allò que ens fa humans, oblidar valors ètics, morals, oblidar els valors humans, no estaria segura en anomenar a aquest procés "evolució" perquè crec que el que estem fent és ficar-nos en una presó nosaltres mateixos deixant a fora la llibertat que és única i que s'enyorarà, la llibertat de ser humans.